

TRIADI

ANNI  LOVE



1. Tuu ja löydä mut
2. Sä oot duuri
3. Limerenssi
4. Ketä sä aattelet
5. Tahdon rakkautta
6. Enää en jää huonoon suhteeseen
7. Kerrasta poikki!
8. Huora
9. Kuka omistaa mut?
10. Eine Kleine Mozart Mix
11. Resono!
12. Sä sait mut rakastumaan

TRIADI

Anni M. Love

© Anni M. Love ja Great Feelings 2021

ISBN 978-952-94-4642-1 (PDF)

ISBN 978-952-94-4643-8 (EPUB)

Tekijä: Anni M. Love

Kansi: Anni M. Love

Taitto: Minna Kurttila, Suunnittelutoimisto Tammikuu Oy

Teoksen sähköinen jakelu ja osittainenkin kopiointi muuhun kuin lain sallimaan yksityiseen käyttöön ilman tekijänoikeudenhaltijan lupaa on korvaus- ja rangaistusvastuun uhalla kielletty.

Julkaisija ei takaa, että linkit lauluihin toimivat, tai että laulut ovat aina saatavilla. Tarvittaessa etsi hakukoneella lauluja Anni M. Love ja kappaleen nimen avulla.

Lukijalle

Tervetuloa Suomen ensimmäisen
soivan romaanin maailmaan!

Voit kuunnella Triadi-albumin kappaleet
suoratoistopalveluista itsenäisenä albumina,
lukea Triadi-kirjan itsenäisenä teoksena tai
kuunnella lauluja sitä mukaa kuin kirja etenee.

Klikkaa laulun Youtube- tai Spotify-linkkiä ja
pääset kuuntelemaan kappaleen.

1

Herätyskello julisti kesäloman päättyneeksi. Nousin istumaan sängyn laidalle ja huokaisin. Ei auttanut, uusi lukuvuosi veisi minut taas arkeen, joka viime vuosina oli syönyt voimia ja vienyt työstä ilon.

Vessan peilistä minua katsoi se keski-ikäinen kyyninen akka, joka minusta ei koskaan pitänyt tulla. Ryppy silmien välissä oli syventynyt viime vuosina. Sinisilmäinen olin enää kirjaimellisesti.

Hiusharja juuttui yöllä takkuun nukuttuihin hiuksiini. Katsoin hiusrajaa miettien, oliko vaaleus auringonpaisteen aikaan saamaa ohimenevää vaalennusta vai matkaani kohti harmautta. Kiepautin hiukset huolettomaksi sykeröksi pääni päälle suihkun ajaksi.

Kesän ruokavalion mukana tulleet kolme ylimääräistä kiloa harmittivat kuivatessani itseäni. Niiden myötä keikuin jälleen kerran normaalin ja lievän ylipainon rajalla. Tiesin, että ylimääräinen sulaisi jouluun mennessä pois. Kiireinen arki oli paras dieetti.

Laadukas seerumi ei poistanut tummia pusseja silmien alta, vaikka niin väitettiin isoin kirjaimin tuubin etupuoella. Kehon ja mielen raskaus muistuttivat minua siitä, etten voisi jatkaa näin enää pitkään. Aloin hukuttaa huoliani arkimeikin alle; peitevoidetta mustille uurteille ja meikkivoidetta päivävoiteen päälle. Silmät eloon herättävä ripsiväri sai minut katsomaan itseäni hieman lempeämmin. Lopuksi sipaisin tavaramerkikseni muotoutunutta pinkkiä huu- likiiltoa ja olin valmis lähtemään kohti uutta lukuvuotta tietäen, että tämän lukuvuoden piti tuoda mukanaan ratkaisuja. Minulla oli kaksi vaihtoehtoa: joko minun täytyisi löytää työn ilo uudellen tai uskaltaa lähteä tavoittelemaan unelmaani.

2

— Onni hei, laita se puhelin nyt pois ja pese hampaat. Tobias tulee hakeen sua ihan just! sanoin viidesluokkalaiselleni laskeutuessani keskikerrokseen. – Kalle, pitäiskö sun laittaa Onnin puhelin aamuiksi screen timelle, kun somen selailu hidastaa niin paljon aamutoimia?

– Varmaan, Kalle vastasi eteisestä. – Mut ei just nyt. Mun täytyy mennä. Pusu!

Lähtösuikon saatuaan Kalle sulki oven perässään samaan aikaan, kun Onni esitti näkemyksensä ehdotukseeni:

– Ette varmana laita screeniä aamuun! Siä voi tulla tärkeetä tiatoo. Esimerkiks joku on voinu huomata Wilmasta jonku tiedotteen koskien tätä päivää ja infota luokan Whatsapp-ryhmässä siitä.

– Sitten sun olis syytä osottaa, että puhelin ei haittaa aamutoimia.

– Joo joo, mä menen sinne hammaspesulle, Onni sanoi ja lähti yläkerran vessaan. Jokainen uhmakas askel yritti saada minun ärty-mystäni lisääntymään, mutta taistelin vastaan laskien kymmenestä alaspäin töminän tahdissa.

Molempia lapsia joutui vielä hoputtamaan, jotta he tekivät kaikki aamutoimet ja lähtivät ajoissa kouluun. Onneksi minun ei tarvinnut selviytyä aamuhärdellistä päivittäin. Minä olin perheen aamu-unisin, joten rauhalliset aamut olivat minulle yksi hyvän arjen kulmakivistä.

Rappusissa Onnia vastaan tuli vielä puoliunessa oleva Aava, joka mottasi isoveljeään päästäen suustaan väsymyksen sekaisen kiukunpurkauksen.

– Aava lyö ihan ilman syytä, Onni huusi rapuista ja mottasi Aavaa takaisin.

Aava alkoi itkeä ja huutaa.

– Mitä täällä oikein tapahtuu? Aava, miks sä löit Onnia?

– No kun Onni on ihan tyhmä!

– Aava, on väärin lyödä toista. Pyydä anteeks Onnilta.

– Anteeks.

– Onko Onni tyhmä vai kenties nää leggingsit tässä rappusten juurella, kysyin.

– Ne on liian pienet!

– Täytyy käydä teidän molempien vaatteet läpi ja ostaa tarvittavat kouluvaatteet. Saanko auttaa noitten leggarien kanssa? Siellä on viilee aamu. Sä et pärjää pelkällä mekolla.

Lopulta molemmat lapset pääsivät lähtemään kouluun mahat täynnä ja riittävän lämpimät vaatteet päällä. Ihana hiljaisuus täytti talon.

Aamuhässäkkä oli Kallen vastuulla niinä aamuina, kun koulu alkoi lapsilla ja Kallella samaan aikaan. Kaikki kolme suuntasivat alakouluun. Onni ja Aava omaan lähikouluunsa, ja Kalle opettajan pöydän taakse kymmenen kilometrin päähän toiseen koulupiiriin. Muuttaessamme Nokialle olimme tarkoituksella valinneet asuinalueemme niin, ettei Kallen tarvinnut opettaa naapurustomme lapsia.

Töihin lähtö tuntui vastenmieliselle. Viivyttelin lähtöä niin, että lopulta menin hameen helmat hulmuten puolijuoksua kerroksesta toiseen. Jakku yläkerrasta t-paidan päälle. Kellarin kodinhoituhuoneesta huivi, jota ilman en koskaan lähtenyt kesä-heinäkuuta lukuun ottamatta. Puhelimen laturi keskikerroksen eteisestä Kallen tekemän puulipaston laatikosta.

Tänään jouduin lähtemään tavallista aikaisemmin töihin. Vuorossa oli lukuvuoden käynnistävä opettajainkokous ja illalla piano- ja laulutuntien aikojen sopiminen musiikkiopiston oppilaiden kanssa. Bändin ohjaus oli laitettu lukkariin keskiviikko-illalle, niin kuin se aina ennenkin oli ollut.

Viimeiset vuodet olivat olleet todella rankkoja. Niin ihanaa kuin lapsiperheen arki olikin, oli se myös väsyttävää, kun molemmat vanhemmat kävivät töissä. Lisäksi minulle oli iskenyt työ- ja ”mitä minä tulevaisuudelta haluan” -kriisit neljänkymppin lähestyessä. Ne olivat väkisinkin vaikuttaneet myös Kallen ja minun parisuhteeseen, joten lopulta kaiken kruunasi parisuhdekriisi.

Kun naiset tekevät deitti-ilmoituksiaan, he kirjoittavat pitkän listan, mitä he deittikumppaniltaan toivovat, jotta tapailu voisi johtaa vakavampaan suhteeseen. Avioiduin ensimmäisen kerran parikymppisenä, ja sen liiton päädyttyä eroon jätin seuraavalla kierroksella tarkoituksella kirjoittamatta, mitä toivon miehen olevan. Kuvailin vain itseäni rehellisesti. Kirjoitin deitti-ilmoitukseni laulun muotoon. Kun Kalle tuli elämäni, hän tuntui maailmankaikkeuden vastaukselta laulussa esitettyyn pyyntöön.

Tuu ja löydä mut



Pituus, paino, ikä

Satakuuskytkol, viisysi
Kaksikasi vee, seitenviis gee
Siniset silmät, vaalea tukka
Hymy, joka häikäisee

Kaikki on hyvin, kohdillaan
Pärjään kyllä ominkin päin
Vaan ois niin siistii rakkaan kaa elää
Illoin olla lähekkäin

Tuu ja löydä mut
Mä oon valmis
uuteen vaiheeseen
elämässä
Tuu just sinuna
Haluun tietää
kuka sä oot, mitä sä teet
Saanko katsoo sun syvyyteen

Tahdon lapsia, kai säkin
Oma koti rakennettais
Arkea hyvää, rakkautta paljon
perheessämme jaettais

Tuu ja löydä mut...

En tarvi kuvaasi
Mä oon huomannut
Kun tutustuu ja rakastuu
kuka vaan kauniiks muuttuu

Tuu ja löydä mut...

Tuu ja löydä mut...

lhastuin Kalleen jo meilien perusteella, joita vaihdoimme ennen ensimmäisiä treffejä. Vaikkei ulkonäkö ollutkaan minulle kovin tärkeää, nousi suupieleni pykälää korkeammalle, kun viikon viestittelyn jälkeen näin Kallen.

– Sulla on tosiaan häikäsevä hymy, Kalle sanoi minulle ensisanoinaan, kun tapasin hänet treffeillä Tammerkosken puistossa. – Moi, mä oon Kalle, hän jatkoi ja ojensi oikean kätensä napakkaan kättelyyn.

– Ai, kiitos, sanoin ja tunsin, kuinka Kallen tapaamisen ja keskustelun avaus läikähti lämpönä sisälläni kuten myös hänen kätensä kosketus.

Kävelimme Tammerkosken rantoja pitkin ja keskustelun lomassa tutkailin millainen mies hän oli. Kallella oli lyhyiksi hiuksiksi liian pitkä, mutta ei ihan polkkatukkamittainen ruskea tukka, joka valahti tuon tuosta hänen vihreiden silmiensä eteen. Vaatetus hänellä oli samanlainen kuin nykyisinkin: t-paidan päällä ruutupaita ja jalassa reisitaskuhousut.

– Niin, sä oot siis luokanope? kysyin, vaikka tiesin sen jo meilien perusteella.

– Joo. Oon aina tykänny lapsista ja heidän kanssa touhuamisesta. Luokanopen ammatissa saa myös tehdä monipuolisesti eri asioita. Eniten mä tykkään puutöiden opettamisesta. Mulla kulkee aina taskuissa tää pieni rullamitta, lyijykynän pätkä ja ruutupaperia. Voin sit piirtää muistiin luonnoksia heti, kun inspiraatio iskee, Kalle sanoi ja esitteli housujensa oikean taskun sisällön.

– Tiedän tunteen, sanoin ja kaivoin käsilaukkuani. – Mulla kulkee tää aina mukana, että voin nopeesti sanella laulun aiheita ja sanoja muistiin, jatkoin näyttäen sanelintani.

Pidin hyvänä merkinä, että arkisten perheunelmien lisäksi meitä yhdisti taiteellisuus, vaikkakin eri taiteenlajien kautta.

Tavatessamme Kallen kanssa jaoimme samanlaiset ajatukset hyvästä arjesta. Kallen kanssa ollessa asiat sujuivat omalla painoillaan. Olo oli rauhallinen. Seesteisestä fiiliksestä huolimatta emme jarrutelleet, vaan lähdimme toteuttamaan yhteisiä unelmiamme. Kalle muutti luokseni jo kolmen kuukauden päästä ensitreffeistä ja toisena vuosipäivänämme tein positiivisen raskaustestin. Maistraatin ovista ulos avioparina astuessamme olimme ylpeät vanhemmat kolmen kuukauden ikäistä Onnia vaunuissa työntäessämme.

Kymmenen ensimmäistä yhteistä vuotta elimme sopuisasti. Se oli elämäni onnellisinta aikaa. Kalle tuntui unelmieni miehelle. Silti kriisien myötä olin joutunut tunnustamaan, ettei Kalle ollutkaan minulle täydellinen mies. Täydellistä puolisoa ei ole olemassakaan. Kenellekään. Erinomainenkin muuttuu elämän edetessä ja tippuu hyvä- tai jopa välttävä-kategoriaan.

Työhön liittyvä väsyminen oli vienyt minut melkein sairauslomalle. Työparini Rape jätti vuosi vuodelta yhteisiä vastuitamme aina vain enemmän minun harteilleni. Puolitoista vuotta sitten oli liian usein iltoja, kun vain itkin töistä kotiin ajaessa. Kalle komensi minua käymään työterveydessä ja jäämään sairauslomalle, mutta sisuni ei antanut periksi.

Musiikkikoulumme rehtorin juttusilla olin kuitenkin käynyt.

– Rapella on enää ensi vuosi ennen eläkkeelle jäämistä. Se menee nopeammin kuin uskotkaan, olivat saatesanat, joilla rehtori tuuppasi minut pois toimistostaan häiritsemästä.

Sinnitellen jaksoin kuin jaksoinkin viimeisen yhteisen vuoden Rapen kanssa. Hoksasin siirtää vastuita oppilaille: nuoret oppivat paljon roudatessaan ja kootessaan konserttien äänentoiston sekä ollessaan miksauspyödyän takana kukin vuorollaan. Se oli loppujen lopuksi niin toimiva työtapana, että päätin jättää ne hommat tulevaisuudessakin nuorten tehtäväksi, olipa tuleva työparini millainen tahansa.

Rapen paikan täyttäminen oli aloitettu hyvissä ajoin keväällä. Siihen oli valittu kahteen kertaan tekijä, mutta heistä molemmat olivat saaneet kesän aikana toisen työn isommalta paikkakunnalta ja päättäneet sivuuttaa maalaismusiikkikoulun työtarjouksen. Eilen olin saanut rehtorilta tekstiviestin, että virkaan oli löytynyt tekijä. Sen tarkemmin rehtori ei ollut asiasta informoinut, joten senkin aiheuttama pieni hermostuneisuuden kutina oli aamulla vatsani pohjalla. Rapen saappaat eivät olleet kovin suuret täytettäväksi, joten olin toiveikas, että uusi työparini ei olisi ainakaan Rapea kehnompi työkaveri.

”Mitä minä tulevaisuudelta haluan” -kriisini kanssa kävin taistelua edelleen. Joka toinen päivä tyynnytin itseni uskomaan, että nykyinen työni on ihan mukavaa. Kunhan vain pääsisin Rapesta. Joka toinen päivä tunsin vahvasti, kuinka minun pitäisi uskaltaa sulkea musiikkiopiston ovi ja jättää opetustyö.

Huomasin huokailevani raskaasti töihin ajaessa. Olin heittelehtinyt eri kriisien muodostamissa aallon pyörteissä pitkään. Koska seesteisyys tulisi jäädäkseen? Pelko kuiski olkapäältä, että uusia ongelmia oli luvassa ihan nurkan takana. Nappasin tuon pienen mörön olkapäältäni, raotin auton ikkunaa ja heivasin pelon pois. Ilmavirta ikkunasta toi mukanaan toivon vireen. Halusin uskoa, että vuorossa oli hyvä lukuvuosi.

3

Pakotin hymyn kasvoilleni astuessani kahvihuoneeseen ja tervehdin niitä tuttuja silmäpareja, joiden kanssa katse kohtasi. Olin tullut niin viime tipassa, etten ehtinyt aloittaa kulumisten vaihtamista kenenkään kanssa.

Istuin opettajanhuoneen kahvipöydän ääreen ja katselin ympärilleni. Ilmoitustaulu oli siivottu edellisen lukuvuoden ilmoituksista, mutta muuten kaikki oli niin kuin oli ollut ennen kesää: sama ruutukaitaliina pöydällä, samat siniset tuolit pöydän ympärillä, viherkasveja kivitalon leveillä ikkunalaudoilla, rivi tuttuja kasvoja: Kaija, Riitta, Marita ja muut. Juuri, kun mietin aikaiko uusi työparini tulla kokoukseen, astui kahvihuoneeseen tuntematon, tumma, hoikka mies. Hän tervehti kaikkia yhteisesti ja meni istumaan pöydän toisessa päässä olevalle vapaalle paikalle.

– Tänä vuonna meillä on yksi uusi opettaja joukossamme. Popjazz linjalle uudeksi kitaran, basson ja rumpujen soiton opettajaksi tulee Samuel Makinen, rehtori sanoi kokouksen alussa tervetulotoivotusten päätteeksi.

Mies nousi ylös ja nyökytteli opettajakunnallemme.

– Tervehdys kaikille. Mä oon Samuel, mutta voitte kutsua Samuksi. On mukavaa liittyä teidän joukkoon, hän sanoi ja istui takaisin paikalleen.

– Samun vastuulla tulee olemaan myös bändien veto yhdessä Saanan kanssa, rehtori sanoi ja viitteli oikealla kädellään suuntaani. Nostin hymyn suupielilleni, loin katsekontaktin Samuun ja nyökkäsin tervehdykseksi.

Samu. Samuel. Hän näytti mukavalta. Hänellä oli Gantin t-paita ja muodikkaasti kuluneet farkut päällään. Poskia peittävä sänki sopi

hänelle hyvin, kuin myös siististi leikattu tukka. Komea mies, varmaan suunnilleen saman ikäinen kanssani, mietin. Toivo heräsi, että minulla synkkäisi paremmin hänen, kuin edeltäjänsä kanssa.

Vaivuin omiin maailmoihini sillä välin, kun rehtori jatkoi kokousta käyden läpi joka lukuvuoden aloittamiskokouksen asioita. Rape oli rumpalina, basistina ja kiratistina taitava ja pääosin teinipojista koostunut oppilasjoukkokin oli pitänyt hänestä, mutta turhan monena maanantaina vuosien varrella rehtori joutui järjestelemään sijaista Rapen yllättävän ”mahataudin” vuoksi.

Rapen poissaolot loivat oman jännitysmomenttinsa myös yhteisiin työasioihimme, joita kuitenkin mahtui jokunen jokaisen vuoden varrelle. Joulu- ja kevätkonsertit olivat niistä suuritöisimmät, joskin myös antoisimmat. Lukukausien lopussa akut olivat aina jo sen verran tyhjentyneet, että luotettava kollega olisi luonut varmuuden tunnetta hetkeen, kun oma akkuni veteli punaisella yksinumeroisella prosenttimäärällä ja tiesin, että sen voimalla piti saattaa lukukausi päätökseen.

Kokouksen päätyttyä alkoi hyväntuulinen puheensorina opettajainhuoneessa. Klassisen puolen opettajat vaihtoivat kuulumisiaan. Kaijan tumma altto ylisti, kuinka mahtavaa oli ollut Savonlinnan oopperajuhlilla, jälleen kerran. Kaijalle vuoden kohokohta oli, kun hän pääsi kuvailemaan kollegoille, kuinka kylmät väreet olivat luterilleet hänen ihollaan oopperatähtien aarioiden aikana.

Kaijan ja hänen miehensä Martin mökki oli Saimaan rannalla, joten se teki useiden oopperoiden katsomisen kesän aikana Kaijalle helpoksi. Hänellä olisi tosin ollut varaa majoittua vaikka Savonlinnan kalleimmassa sviitissä koko oopperajuhlien ajan Martin vauraan yritystoiminnan ansiosta.

– Mun ei tullut käytyä oopperajuhlilla tänäkään kesänä. Mun ainoasta oopperajuhlavierailusta taitaa olla jo viistoista vuotta aikaa, kuulin Samun kertovan Kaijalle.

Minulla oli jotain yhteistä Samun kanssa: Minäkin olin käynyt oopperajuhlilla vain kerran teini-ikäisenä, kun vanhemmat veivät. Se oli hieno kokemus, sillä Olavinlinnan miljöössä tuntui kuin olisi astunut muutaman vuosisadan taaksepäin. Vaikka rakastankin klas-sista musiikkia, ooppera-aariat eivät ole minun juttuni. Siten oop-perajuhlille ei ole tullut mentyä uudelleen.

Pop- ja jazzlaulu sopivat minulle paremmin. Minulla menee kyl-mät väreet, kun kunnon raspikurkku vetää rockia tai kaunis naisääni laulaa kuin keijukainen hempeää balladia. Puhumattakaan jazzin äänitaitureista!

Vihdoin Kaija vaihtoi juttuseuraa ja otin päättäväisen askeleen kohti Samua.

– Moi, mä oon Saana Järvinen. Oon pop-jazz puolen kosketin-soittimien ja laulun opettaja.

– Hauska tutustua, mä oon Samu.

– Tervetuloo joukkoon! Tuutko sä jostain kauempaa?

– Viimeiset kolme vuotta mä asuin Helsingissä.

– Okei, no sitten sulle on varmaan jonkin asteinen kulttuuri-shokki luvassa!

Kunnan asukasluku oli tippunut pitkään ollen nykyisin reilusti alle kymmenentuhannen. Tampereelle oli matkaa vajaan tunnin verran. Ihan landea tämä paikka oli. Niin landea, että perheeni ei aikoi-naan suostunut muuttamaan tänne, vaan kotimme oli Nokialla. Minulle se tiesi melko pitkää työmatkaa, mutta demokratia oli jyl-lännyt 3–1-äänin.

– Mä oon asunut ihan riittävästi suurkaupungeissa, joten maa-laismaisema tuntuu oikein mukavalle vaihtelulle, Samu sanoi hymy kasvoillaan.

– Jaa Helsinkiä suuremmissa?

– Voi sen niinkin sanoo, että pikkasen Helsinkiä suuremmissa.

– Tokio, New York, Lontoo?

– Asuin suurimman osan lapsuudestani ja nuoruudestani suur-
kaupungeissa Tansaniassa, Saudi-Arabiassa ja Intiassa.

– Oho! No, jotain samaa täällä sentään on ainakin Intian kanssa,
kun täältä löytyy vielä lehmiiä, navetoista tosin.

– Joo. Siihen ne yhtäläisyydet taitaakin jäädä.

– Helppo kuvitella, vaikken Intiassa oo käynnykkään. Sä siis muu-
tat ihan tälle kylälle, vai?

– Jep. Sain jo heti eilen työpaikan varmistumisen jälkeen käy-
tyä kattomassa kunnan vuokra-asuntojen tarjonnan ja sain kaksion
tuosta muutaman sadan metrin päästä.

– Sehän on hyvä. Muuttotappiokunnan etuja, että vuokra-asuin-
noissa on valinnan varaa. Ootko muuten nähny jo opetustilat?

– Joo, bänditila on todella hieno. Ja oikeen studiokin!

– Studio on kyllä melkonen ihme näin pienellä paikkakunnalla.
Päättäjissä on onneks musiikkiväkeä, ja he pitivät meidän puolia
vajaa kymmenen vuotta sitten, kun tiloja remontoitiin.

– Ootteks te tehneet äänityksiä studiossa?

– Oon äänittänyt lauluoppilaiden kanssa tunneilla, lähinnä siks,
että he voi analysoida omaa lauluaan. Rapen kanssa oli monena
vuonna puhetta levyn tai edes sinkun parin julkaisemisesta oppilai-
den kanssa, mutta se jäi aina puheen tasolle.

Samu siirsi painon oikealle jalalleen osoittaen vasemmalla jalka-
terällään ja polvellaan minuun päin. Tunsin, kuinka tunnelma tiivis-
tyi. Muiden opettajien äänet haihtuivat etäisiksi.

– Hei, joululevy olis hauska tehdä!

– Totta, sitä olis helpompaa saada myytyäkin verrattuna ”taval-
liseen” pop-jazz -levyyn. Tai siis saada levyille kuuntelijoita. Ei kai
CD-levyjä kannata enää painaa.

– Niin se taitaa olla. Täytyy kehitellä asiaa, kunhan saadaan ope-
tus käyntiin.

– Joo, todellakin! Mä lähdenkin tästä laittaan bänditilan pihat
paikoilleen. Tuu moikkaan vielä ennen ku lähdet. Tai jos sulla on kiire
muutto- ja muiden asioiden kaa, niin ehtiähän sitä myöhemminkin.

Siellä on pari juttua, mitkä on hyvä tietää, ennen ku alkaa käyttää tilaa.

– Kiitti, mä tuun mielelläni opastukseen, niin ei tartte sitte kantapään kautta ottaa asioita haltuun, Samu sanoi ja nosti peukun pystyyn.

Varovainen toivo heräsi minussa. Saisinko vihdoinkin työparikseni henkilön, jonka kanssa ideat jalostuisivat suunnittelussa ja päätysivät toteutukseen asti, mietin kävellessäni opettajainhuoneesta bänditilaan.

Olisinhan minä voinut hoitaa levyprojektin tai musikaalin toteuttamisen ilman Rapeakin, mutta niin isoja projekteja en ollut jaksanut ottaa yksin vastuulleni. Ruuhkavuosien pyörytyksessä Kalle oli ollut pelkästään tyytyväinen Rapen haluttomuudesta tehdä ylimääräisiä työprojekteja. Ei Kalle ollut sitä koskaan ääneen sanonut, mutta aistin hänen asenteensa. Olisihan lisäprojektit väistämättä tarkoittaneet kymmeniä tunteja pois kotoa.

En pystynyt jakamaan elämäni suurinta intohimoa, musiikkia, Kallen kanssa millään tasolla. Kallen musiikkimaku oli täysin erilainen musiikkimakuni kanssa, eikä hän kuunnellut oma-aloitteisesti musiikkia koskaan. Kun Kalle ei ollut kiinnostunut musiikista ollenkaan, oli tavallaan ymmärrettävää, ettei häneltä herunut kannustusta musiikkiprojekteihini. Ymmärrettävää tai ei, Kallen tuen puute musiikkiasioihini oli ollut yksi aviokriisimme tekijöistä.

Sanoisin, että puutteistaan huolimatta avioliittomme oli kuitenkin reilusti keskimääräistä onnellisempi. Arki sujui rauhallisesti kummanikin osallistuessa perheen asioiden hoitoon. Seksielämämme oli säännöllistä ja sanan positiivisessa merkityksessä tyydyttävää. Kallen kanssa pystyin keskusteluihin, joissa olimme älyllisesti samalla aaltopituudella. Meillä oli kaikkea riittävästi; sukulaisia lähietäisyydellä auttamassa tarpeen tullen, rahaa mukavaan keskiluokkaiseen elämään, ystäväperheitä, joiden kanssa viettää vappua, juhannusta

ja uuttavuotta. Moni näki meidät suorastaan kiiltokuvaperheenä, tavallaan minä itsekin.

Vaikka elämämme oli monella tapaa sujuvaa ja hyvää, olin parin viime vuoden aikana yllättänyt itseni tuon tuosta miettimästä milaista arki olisi, jos eroaisimme. En suunnitellut eroa, mutta ajattelin sitä. Varsinkin sellaisina iltoina, kun tulin kotiin väsyneenä, korvat työpäivän äänimaailmasta uupuneina ja lapset aloittivat kunnan iltariehunnat tappeluineen, kirkumisineen ja itkuineen. Niinä hetkinä ajatus vuoroviikkovanhemmudesta suorastaan huusi nimeäni. Joskus lauantaiaamuisin huomasin katselevani Aamulehden Kotiliitteestä kolmioita ja miettiväni mistä kunnasta tai kaupungista Tampereen ympäriltä minulla olisi varaa ostaa koti yksin, jos ero tulisi.

Toisaalta ajatus erosta tuntui aivan absurdille. Meillähän oli kaikki oikeasti todella, todella hyvin! Olisi hulluutta jättää tämä elämä vain siitä syystä, ettei mieheni ollut sataprosenttisen täydellinen. Puuttuvien prosenttien tiedostaminen oli kuitenkin vuosi vuodelta muuttunut yhä isommaksi ongelmaksi mielessäni.

– Kalle, pärjättäisköhän me taloudellisesti, jos mä jäisin vuoroteluvapaalle ja keskittyisin vuoden ajan vaan musiikin tekemiseen? olin kysynyt eräänä iltana Kallen kainalossa maatessani.

– Kyllä siinä elintaso tippuis aika paljon.

– Ei raha oo kaikkein tärkeintä.

– Ei kai, mutta lapsetkin on tulossa siihen ikään, että ne haluaa merkkipaatteita ja tietokonetta ja mitä millonki. Eikö me voitais ny vaan nauttia tästä, mitä ollaan yhdessä rakennettu? Sulla on musahuone, ja mulla on puutyöverstas. Niistähän me unelmoitiin. Raksakiireet ja lasten päiväkotihaut on elettyä elämää, joten eikö me voitais nyt vaan hengähtää hetki? Kalle kysyi ja alkoi kääntyä kyljeleen pois päin minusta, jolloin minun oli irrottauduttava hänen sylistään.

– Mä nautin meidän kodista, mutta mä en saa musiikkihuoneestani täysiä hyötyjä irti, kun mä ehdin säveltään vaan joinain aamuina muutaman tunnin. Mun kovalevy on tukossa työpäivien jälkeen. Ei sitä jaksakaan enää olla luova musiikin tekijä iltakymmeneltä.

Kalle ei ymmärtänyt sitä, koska hänelle verstaalla olo ilta-aikaan oli juuri se pään nollaamisen muoto. Jokainen höylän veto koirun pinnalla tai vasaran isku taltan päähän palautti häntä päivän tapahtumista.

– Mä haluaisin kattoo ton musiikintekijä-kortin. Mua loukkaa, ettet sä tue mua siinä, sanoin hiljaa Kallen selälle.

– Mä en ymmärrä, miten sä aattelet, etten mä tue sua, kun sulla on musahuone ja kaikki täällä kotona. Enkö mä oo antanut sulle kaiken, mitä sä pyysit: perhe on perustettu, koti rakennettu, ulko- maillakin käydään vuosittain. Eikö sulle riitä mikään? Kalle kysyi ja alkoi lukea kirjaa.

Olimme olleet vaiheessa, josta olisi ollut helppoa lähteä ”kasvamaan eri suuntiin”, kuten kliseinen erojen syy oli. Olimme matkaneet yli vuosikymmenen etapin yhdessä ja saapuneet risteykseen. Meillä ei ollut enää yhteistä suuntaa.

Vuosi sitten minulla oli vahvasti tunne, että meidän täytyi vaikka keksimällä keksiä joku yhdistävä asia lapsien ja samassa osoitteessa asumisen lisäksi, mikäli halusimme pysyä onnellisena avioparina. Olimme miettineet yhteistä liikuntaharrastusta, mutta emme löytäneet lajia, joka olisi kiinnostanut molempia. Laskimme, olisiko järkevää ja taloudellisesti mahdollista hankkia sijoitusasunto. Lopulta päätimme, että tavoitteemme oli kerätä käsirahan verran säästöjä ja etsiä sitten sopiva kesämökki tai -tontti.

Sen tavoitteen puitteissa olimme tänä kesänä käyneet niin asunto- kuin loma-asuntomeissuillakin. Ne olivat onnistuneita aikuisten lomasia. Kaiken kaikkiaan kesä oli mennyt mukavasti, vaikka välillä hermot olivat kiristyneet siihen luksusongelmaan, että olimme koko perhe koko kesän koko ajan yhdessä. Tiedän, en

olisi saanut valittaa asiasta, koska monessa perheessä oli oikeasti ongelma, missä ja kenen vastuulla lapset olivat kesällä ne viikot, kun molemmat vanhemmat olivat töissä.

Juuri kun sain viimeisetkin instru- ja mikkipiuhat paikoille bänditilassa, oveen koputettiin ja harmahtavat ohimot, joiden välissä oli tummansiniset silmät kaarevine ripsineen, kurkistivat ovenraosta.

– Vieläkö ehdin auttaan?

– Sain just laitettua kaiken kuntoon.

– Voi ei, anteeks kun mulla kesti. Mutta oli mukavaa kätellä kaikki opettajat läpi ja vaihtaa muutama sana. Ja eräs rouva, oisko ollut...

– Kaija! Heitin varmana siitä, ketä Samu tarkoitti ja mitä hän aikoi kertoa.

– Joo, Kaija oli oikeen innokas jutteleen. Hauska rouva!

– Kaija on ihana valopilkku meidän opettajaporukassa. Oikeammin väriläiskä!

Täytyy kylläkin myöntää, että oli hetkiä, jolloin en millään olisi jaksanut vaihtaa pariakaan sanaa Kaijan kanssa. Tai siis itse sanoa paria ja kuunnella tuhatta hänen kertomaansa. Onneksi hänen kuuluva äänensä paljasti hänen olinpaikkansa, joten välttääkseni Kaijan puhetulvaan joutumisen, jätin joskus likaisen eväsrasian musiikkikoululle, jos kuulin hänen olevan kahvihuoneessa. Päivän päätteeksi kuuntelin mielummin lapsieni tarinat heidän päiväistään, kuin Kaijan koottuja kertomuksia, jotka kieltämättä olivat hauskoja ja mielenkiintoisia.

Kaijaa katsoessa ymmärsin, että olin vielä raakilevaiheessa. Mitä vanhemmaksi ihminen tulee, sitä estottomammaksi moni tuntuu heittäytyvän. Toisaalta hyvä niin, että se tapahtuu vasta myöhemmällä iällä, sillä mitä siitäkään olisi tullut, jos opettajakuntamme olisi ollut täynnä Kaijoja?

Olin lukenut, että ihmisen aivot kehittyvät 25-vuotiaaksi asti ja vasta sen ikäisenä ihminen alkaa olla oma persoonansa. Itse siinä iässä ollessani, vastavalmistuneena työelämään siirtyessä, minusta tuntui juuri sille. Olin silloin naimisissa ja pikkuhiljaa minulle alkoi valjeta totuus, ettei olisi kannattanut 23-vuotiaana seurata kavereideni esimerkkiä ja avioitua niin nuorena. Vaikka olin täysi-ikäinen, olin vielä monessa suhteessa kypsytymättä.

Nyt nelikymppisenä minusta tuntui, että vasta nyt aloin olla oma itseni. Tai oikeastaan tuntui, että minusta muotoutui pikkuhiljaa päivitetty, Saana 2.0 versio itsestäni. Siinä missä ruuhkavuodet-termi oli tullut elettyä todeksi kolmen- ja neljäkymppin välillä, ymmärsin myös miltä keski-ikä kriisi tuntui.

Halusin uskoa, että pahin kriiseissä vellominen oli jo takana päin, mutta samassa tilassa Samun kanssa olo teki minut levottomaksi ja epävarmaksi asiasta.

– Oliko täällä bänditilassa jotain asioita, jotka mun olis hyvä tietää? Samu kysyi ja katsoi minua tiivistä silmiin.

– Joo, on. Tossa oven pielessä on virtakytkin, jolla tän tilan kaikkien pistokkeiden virta menee päälle ja katkee, sanoin osoittaen oikealla kädelläni oven pieltä pitäen katseeni Samun silmissä. – Ei siis tarte välttämättä erikseen sulkea kaikkien soittimien ja vahvistimien virtoja pois, kerroin kuin robotti samalla kun koetin päättää oliko Samun silmät enemmän veden- vai taivaansiniset.

Häkellyin mietintäni aihetta niin, että näytin muut bändi- ja studiotalan erikoisuudet ja hienoudet Samulle pikaisesti välttämättä katsekontaktia.

– Hei kiitti tosi paljon tästä perehdyttämisestä. On hienoo päästä alottaan työt näin hyvin varustellussa ja viihtyisässä työpaikassa.

– Eipä mitään. On mukavaa saada uus työkaveri. En tiä ehtikö muut jo kertoo Rapesta, mutta hänen kanssa yhteistyö oli hieman takkusta, avauduin ja samalla hämmästyin, että aloin puhua niin avoimesti vieraalle ihmiselle.

– Mullakin on ollu matkan varrella kollegoja, jotka on tehneet vaan sen, mikä on ollu aivan pakko. Leipääntyneitä opettajia. Se tietää välillä työkavereille turhan isoo vastuuta yhteisten asioiden hoitamisesta.

– Okei, sä taidat ymmärtää, mitä mä tarkoitan, sanoin ja hymyilin Samulle.

– Jep, Samu vastasi sanomaani ja hymyyni. – Anteeks, mutta mun täytyy nyt lähtee käymään vielä kunnantalolla, jotta saan avaimen asuntoon. Virasto menee kohta kiinni ja täytyy ehtiä viideks takasin tänne sopiin tuntien aikoja oppilaitten kanssa.

– Joo, mee ihmeessä, ettet myöhästy. Oli kiva tutustua. Jatketaan yhteisten asioiden suunnittelua kuhan oot asettunu ja saanu uuden työn käyntiin.